

The Callas: Ένα τριπ που κρατά είκοσι χρόνια

*Η έκθεση «Love Solidarity Death (L.S.D.)» στη Στέγη
είναι μια γιορτή για τις δύο δεκαετίες που
συμπληρώνουν οι αδερφοί Ιωνά στην εικαστική και στη
μουσική σκηνή.*

Αργυρώ Μποζώνη

24.11.2022 | 10:12

Κάλλας

Στο -1 της Στέγης επικρατεί ένας πολύχρωμος «αναβρασμός». Οι **The Callas**, ο Άρης και ο Λάκης Ιωνάς, τα συνεργεία του **Δημήτρη Κορρέ**, η επιμελήτρια της έκθεσης «**Love Solidarity Death (L.S.D.)**» **Νάντια Αργυροπούλου**, οι τεχνικοί της Στέγης, οι συνεργάτες των Callas, ολοκληρώνουν το στήσιμό της σε μια περίεργη βαβούρα-ησυχία που είναι κομμάτι του έργου τους. Η διαδρομή της έκθεσης στην κλίμακα του υπογείου της Στέγης αποκτά άλλο νόημα, την παραίσθηση στην οποία αναφέρεται το δελτίο Τύπου, ανάμεσα σε φωσφορίζοντα χαλιά, ένα catwalk που θα τιμήσουν οι **Callasettes**, οι γυναίκες που βρίσκονται στο πλάι τους ως σύντροφοι, συνεργάτιδες και φίλες, σε ποπ-φολκ κεντήματα και υφαντά με πολεμίστριες από τα χέρια της μητέρας και της θείας τους, έναν **Παρθενώνα** από κομμένα μάρμαρα των παλιών πεζοδρομίων της Αθήνας, πίνακες με **working class Madonnas**, έναν καφασοναό-λατρευτικό κέντρο ενός τοτέμ-παλιού φουρουσιού από αθηναϊκό μπαλκόνι και τη νέα τους δουλειά, καμβάδες με μορφές και σχήματα που εξαϋλώνονται σε μια θολή λευκότητα.

Μπάντα, εικαστικό ντουέτο και, βέβαια,

αδέλφια –στη ζωή και στη σκηνή–, οι Callas εργάζονται πάντα μαζί αλλά και με τους φίλους τους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, και τους συγγενείς τους. Το έργο τους δεν χωρά σε καμία κατηγορία και οι ίδιοι δεν αγωνιούν -κι αυτό είναι το πιο σπουδαίο χαρακτηριστικό τους- για την επίδραση, την τάση, τη δημοφιλία τους. Το πολυμορφικό αποτέλεσμα και η δουλειά τους είναι άμεσα αναγνωρίσιμα -ο ήχος, τα υλικά, τα χρώματα, τα χάπενινγκ στην πόλη, **τα πάρτι στη Μιλτιάδου**, στο εργαστήριό τους, τα κοινοτικά καλλιτεχνικά gigs στο χωριό τους, τη Θερμησία Πελοποννήσου- και έχουν παρουσιαστεί στη Νέα Υόρκη, το Λονδίνο και το Παρίσι αλλά και στην Αθήνα και στην Ύδρα.

Μπάντα, εικαστικό ντουέτο και, βέβαια, αδέλφια –στη ζωή και στη σκηνή–, οι Callas εργάζονται πάντα μαζί αλλά και με τους φίλους τους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, και τους συγγενείς τους. Το έργο τους δεν χωρά σε καμία κατηγορία και οι ίδιοι δεν αγωνιούν -κι αυτό είναι το πιο σπουδαίο χαρακτηριστικό τους- για την επίδραση, την τάση, τη δημοφιλία τους.

Η έκθεση στο -1 είναι μια γιορτή για τα είκοσι χρόνια δημιουργίας τους, ένα ξόρκι στο παρελθόν, στο τώρα και στο μέλλον της ελληνικής εικαστικής και μουσικής σκηνής όπως την ερμηνεύουν σήμερα.

Ενώ στο κέντρο της αίθουσας περιεργάζομαι τον **«Παρθενώνα»** τους από τα μάρμαρα των πεζοδρομίων, ένα μνημείο-ερειπιώνα, σταθερό και ετοιμόρροπο μαζί, ένα έργο έξι τόνων που συνδέει το ευγενές της κλασικότητας και το βίωμα στα λερά πεζοδρόμια του αστικού κέντρου, ρωτώ τη Νάντια Αργυροπούλου, επιμελήτριά τους εδώ και είκοσι χρόνια, τι είναι αυτό που τη συνδέει με τους Callas.

«Το πρώτο είναι ότι δεν εξημερώνεται ποτέ ούτε η γλώσσα τους ούτε αυτό που κάνουν και ταυτόχρονα δεν καμώνονται υπερβολική αγριάδα. Σε όλα αυτά τα χρόνια αυτός ο απροσχημάτιστος κόσμος δεν έχει λειτουργήσει ποτέ ανταγωνιστικά ή επιθετικά, πάντοτε έχει άποψη, μια αίσθηση εντιμότητας που δεν θα την πω ηθική, ωστόσο προέρχεται από ανθρώπους που έχουν διαρκώς αίσθηση της αξίας των πραγμάτων, των συνεργατών, των αφηγήσεων κι αυτό είναι κάτι πολύ οργανικό στο έργο τους, εγγενές, μπορεί να

εξελίσσεται μέσα στα χρόνια, πολλαπλασιάζεται, βγάζει ρίζες, συντονίζεται με την εποχή του, αλλά δεν καμώνεται ότι ανήκει στη μία μόδα ή την άλλη. Με κίνδυνο να ακουστώ συναισθηματική, με λίγους καλλιτέχνες αισθάνομαι αυτήν τη βαθιά ουσιαστική σχέση κι αυτό έχει να κάνει με το ότι οι Callas είναι η δουλειά τους και η δουλειά τους είναι οι Callas, δεν έχουν κανενός είδους **στοχοπροσήλωση**, έχουν πάντα έναν ελαφρύ **αναχρονισμό**, δεν τους ενδιαφέρει να συμβαδίζουν με την εποχή τους, την τάση», λέει.

Οι The Callas, ο Άρης και ο Λάκης Ιωνάς. L.S.D CALLAS. Φωτο: Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

Το έργο των Callas είναι ποιητικά πολιτικό, ανασύρει την ιστορική μνήμη και την

Το έργο των Callas είναι ποιητικά πολιτικό, ανασύρει την ιστορική μνήμη και την παράδοση και την αλέθει κυριολεκτικά με **υλικά της εποχής**. Ενώ μιλάμε, ακούγεται ένα τραγούδι που λέει ο παππούς τους στο χωριό και τα τζιτζίκια σε λούπα και όποιος περπατήσει ανάμεσα στις πολεμίστριες ηρωίδες τους καταλαβαίνει τον ρόλο και τη λειτουργία της καταγωγής τους, όπως και τον συγχρονισμό με τις επιρροές τους.

Ο Άρης και ο Λάκης Ιωνάς γεννήθηκαν στον Βύρωνα. Οι παιδικές τους μνήμες είναι οι ιστορίες των προσφύγων που έφτασαν στην Καισαριανή από τη Μικρασία, οι αφηγήσεις της οικογένειας και των συγγενών τους που έφεραν το τραύμα της Κατοχής, του Εμφυλίου και των πολιτικών αντιπαραθέσεων.

Θυμούνται τους γονείς τους να διασκεδάζουν στο **Χάραμα**, η μετακίνηση της οικογένειας στη **Γλυφάδα** τους απογείωσε ή μάλλον τους προσγείωσε σε έναν «άλλο πλανήτη» της Αττικής, σε έναν άλλο κόσμο με αμερικανιές, μπέργκερ, το **Bobby's Bar** και το θρυλικό ροκάδικο **Σπάιντερ**. Στο λύκειο άρχισαν να εξερευνούν τη Νέα Σμύρνη, τα Εξάρχεια και το κέντρο της πόλης.

Είναι σημαντικό ότι έχουν όλες αυτές τις

εικόνες, την επίγνωση ότι υπάρχει και ένας άλλος κόσμος πέρα από αυτόν όπου μεγάλωναν, δεν υπάρχει ο «τοπικισμός» του «μεγάλωσα κάπου», σε ένα σύμπαν, γιατί αυτό δεν κάνει καλό, είναι σχεδόν ασφυκτικό.

L.S.D CALLAS. Φωτο: Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

L.S.D CALLAS. Φωτο: Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

Ο πατέρας τους, ο διάσημος φωτογράφος της εποχής **Ιωνάς**, είχε το **στούντιο Δέλτα** στην οδό Λεωχάρους. Φωτογράφιζε, ανάμεσα σε

άλλα, πολλά θέατρα, το **Εθνικό**, τη **Λυρική Σκηνή**, και οι νεαροί γιοι του τον βοηθούσαν στη διανομή των φωτογραφιών στα μέσα, που τότε γινόταν πόρτα-πόρτα. Το κέντρο της πόλης είναι η έδρα τους, οι ίδιοι στεγάζονται σε απόσταση αναπνοής από το πατρικό στούντιο. Όλα αυτά τα χρόνια κάνουν ατέλειωτες διαδρομές στα σπλάχνα του, το παρατηρούν να αλλάζει και αυτή η διαδρομή τους κάθε μέρα από το Μετς μέχρι το εμπορικό κέντρο είναι κομβική στην αφήγηση της έκθεσης: το Α΄ Νεκροταφείο και τα κυπαρίσσια του, τα πεζοδρόμια του Πικιώνη, τα πενήντα ακάλυπτα μέτρα του Ιλισού, η Αγία Φωτεινή, ο ακίνητος, μαγνητικός Παρθενώνας, οι σπασμένες πλάκες των πεζοδρομίων, οι ήρωες της καθημερινότητας.

Οι Callas, μετά από αποτυχημένες προσπάθειες να περάσουν στις Πανελλήνιες, πήγαν στη **Focus** να σπουδάσουν φωτογραφία. Εκεί συνάντησαν την **Άντζη Καρατζά** και τον εικαστικό **Σταύρο Μπονάτσο** που θεωρούν μέχρι σήμερα δάσκαλο και μέντορά τους - «αυτό που βλέπεις σήμερα έχει πολύ από αυτούς τους ανθρώπους», λένε. Ο Μπονάτσο έβγαλε την τρέλα τους, τους ενθάρρυνε να δώσουν

εξετάσεις και να φύγουν για το Λονδίνο.

Έκαναν κοινή αίτηση με μια βιντεοκασέτα που θα μπορούσε να είναι υλικό έκθεσης από μόνο του, με τη μητέρα τους να μαγειρεύει και να κάνει δουλειές τους σπιτιού, παρουσιάζοντας κομμάτια της δουλειάς τους, εγκαταστάσεις, video art. Η σχολή στο Τσέλσι υποδέχτηκε με ενθουσιασμό δυο νεαρούς που δούλευαν χωρίς ενοχές και πειραματίζονταν άφοβα.

Όταν τους ρωτάω γιατί δεν έμειναν περισσότερο στο **Τσέλσι**, μου απαντούν: «Έπρεπε να γυρίσουμε γιατί αν μέναμε εκεί, βλέπαμε τόσο πολλά να γίνονται, που δεν θα προλαβαίναμε να δουλέψουμε, θα καιγόμασταν».

Σε αυτή την πασαρέλα, με «πάτωμα» τα μικρά κομμάτια που έχουν πλέξει η μητέρα και η θεία τους, ένα τέλειο παζλ, ένα ιδιότυπο «πλακόστρωτο», χειροποίητο και εύθραυστο, οι Callasetes, οκτώ γυναίκες φίλες τους, που θα φορούν ρούχα τα οποία έχουν σχεδιάσει οι ίδιοι θα περπατήσουν ως συνοδοιπόροι τους και ως κομμάτι του έργου τους. L.S.D CALLAS. Φωτο: Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

Οι Callas επιστρέφουν, κάνουν έδρα τους το στούντιο στη **Μιλτιάδου** και αρχίζουν να δουλεύουν με κοινή ταυτότητα και έργα που συλλαμβάνονται και πραγματοποιούνται από δυο καλλιτέχνες σε ένα ξεκάθαρο σύστημα ισότητας και ανταλλαγής ρόλων. Άρχισαν να κάνουν περφόρμανς μουσικής και τα Superman ως ανάμνηση των στολών που φορούσαν παιδιά. Κάνουν την πρώτη τους περφόρμανς στο παλιάς κοπής Bios, ακολουθεί η έκθεση στους παλιούς Breeder, στου Ψυρρή. Μετά η μπάντα εξελίχθηκε, καθώς συνεργάστηκαν με τον Τζιμ Σκλαβούνο στην παραγωγή - προχωράει μέχρι σήμερα με πολλή δουλειά ως ανεξάρτητο αλλά και αναπόσπαστο κομμάτι της δουλειάς τους. Εκείνη την εποχή ξεκινούν το «Velvet», ένα **free press** του οποίου η δημιουργία είχε αφετηρία τη σύνδεση των εικαστικών με όλες τις τέχνες. «Αρχές της δεκαετίας του 2000 πηγαίναμε στο **Pop** και αναρωτιόμασταν γιατί όλοι αυτοί που ακούνε μουσική δεν έρχονται στα εικαστικά, στις εκθέσεις; Έτσι ξεκινήσαμε, για να έχουμε μια πλατφόρμα όπου να συγχωνεύονται η μουσική, τα εικαστικά, ο κινηματογράφος. Εμείς τσαλαβουτάγαμε και τσιμπάγαμε απ' όλα, έτσι συνέβη», λένε.

Μιλώντας για τις επιρροές τους, μου λένε ότι έχουν ακόμα τα αποκόμματα της **«Ελευθεροτυπίας»** με τα κείμενα του **Τσαγκαρουσιάνου**, μιλάνε για τα βιώματα από το κέντρο, την επαρχία και τις καλοκαιρινές διακοπές, το μυστήριο του Ηράκλειτου και του **Ε.Χ. Γονατά**, το **Superstudio** και τις **Radical Ιταλικές Discos**, τους **Sonic Youth** με την **Μπέλλου** και την **Παπαγκίκα**, το «κουμπωμένο» **Plus Soda** δίπλα στον **Κεραμεικό**, τον σεβασμό της μοναδικότητας κάθε μικρού στοιχείου σε έναν βυζαντινό τοίχο, τον τριπαριστό **Ν.Γ. Πεντζίκη**, το **sensual frottage** της κυκλαδίτικης αρχιτεκτονικής, τη lo-fi και tender γεωμετρία σε ένα post-punk τραγούδι, τις working class Madonnas της διπλανής πόρτας, τη muted ενέργεια του **Morandi**, την day-to-day life της ποίησης του **Frank O'Hara**, την acid προαναγεννησιακή περιήγηση του **Ciriaco d'Ancona** σε αρχαιολογικούς τόπους και το φλανάρισμα των **situationnistes** με την **psychogeographie** τους, τα παπαγαλάκια μαζί με βατράχια και την απόκοσμη φύση στην καρδιά αστικού τοπίου: αυτές είναι κάποιες από τις μικρές ουτοπίες τους, όπλα αντίστασης και επιβίωσης που χτίζουν με τα

παλιά υλικά έναν νέο κόσμο ο οποίος ξαναδιαβάζεται πολύ προσωπικά, μόνιμα ή προσωρινά και με άλλο τρόπο από κάθε θεατή της.

Στους τοίχους μια μετόπη που αποτελείται από γυναίκες, πολεμίστριες, μαχήτριες και δικές τους επιρροές, και μας οδηγεί σε άλλα ψηφιδωτά με στίχους τραγουδιών και γκράφιτι. L.S.D CALLAS. Φωτο: Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

Ο ναός από **καφάσια φρούτων** που δεσπόζει στην έκθεση παραπέμπει στα παιδικά τους παιχνίδια με τα καφάσια που χρησιμοποιούσαν οι αγρότες στη συγκομιδή κι εκείνοι στη συνέχεια για να κατασκευάσουν τους δικούς τους «ναούς», δομές οικείες στις οποίες περνάει ο ήχος και ο αέρας και είναι ένας τόπος προσευχής και προσήλωσης, προστατευτικός και οικείος. Δίπλα ακριβώς ο **Punktheon**, ένα κεντρικό στοιχείο της

εγκατάστασης που τεκμηριώνει τα βήματα μέσα στην πόλη, όπου δεσπόζει άλλοτε μαρτυρικά και άλλοτε λυτρωτικά, ανακουφιστικά ή τουριστικά, ως κομμάτι αναπόσπαστο της αστικής μνήμης.

«Κάθε μέρα, για να πάμε στο στούντιο, κάνουμε την ίδια διαδρομή. Παίρνουμε την **Αναπαύσεως**, περνάμε μέσα από το κομμάτι που ορίζεται από την Αγία Φωτεινή μέχρι τους **Στύλους Ολυμπίου Διός**, μπαίνουμε στην Πλάκα και φτάνουμε στη Μιλτιάδου», λένε. Αυτή η διαδρομή είναι σαν το προσωπικό μάντρα του Άρη και του Λάκη, ερείπια και μοντερνισμός, ο **Πικιώνης** και οι σπασμένες πλάκες και ο Παρθενώνας που εξουσιάζει την πόλη.

«Η μείξη των πραγμάτων, αυτό το μπάσταρδο είναι που λατρεύουμε και αυτό που είμαστε. Το θεωρούμε τιμητικό, κάποιος άλλος μπορεί να το πει υβριδικό. **Στον δικό μας "Παρθενώνα"** θέλαμε να ανυψώσουμε το κάτω, το βρόμικο μαρμάρινο πεζοδρόμιο, τα κομμάτια του, και να το κάνουμε ένα μνημείο που κρατάει μια ευθραυστότητα σαν να χορεύει, σαν να ισορροπεί επικίνδυνα, ένα αντιμνημείο έξι τόνων για το οποίο υπάρχει και τραγούδι». Το ίδιο συμβαίνει και στη δική

τους πασαρέλα-φόρο τιμής στο πλακόστρωτο του Πικιώνη, που το θεωρούν έργο σημαντικό αλλά και συναισθηματικό, **με μικρές τρυφερές κινήσεις χειρωναξίας**, σκέψης, ένα μεράκι που εκφράζεται σε κάθε εκατοστό του.

Οι Callasetes, οκτώ γυναίκες φίλες τους, θα φορούν ρούχα τα οποία έχουν σχεδιάσει οι ίδιοι.

Σε αυτή την πασαρέλα εδώ, στο -1, με «πάτωμα» τα μικρά κομμάτια που έχουν πλέξει η μητέρα και η θεία τους, ένα τέλειο παζλ, ένα ιδιότυπο «πλακόστρωτο», χειροποίητο και εύθραυστο, οι **Callasetes**, οκτώ γυναίκες φίλες τους, που θα φορούν ρούχα τα οποία έχουν σχεδιάσει οι ίδιοι με έμπνευση από τα σαρακατσάνικα ρούχα, την Μπιάνκα Τζάγκερ και το Στούντιο 54, θα

περπατήσουν ως συνοδοιπόροι τους και ως κομμάτι του έργου τους. Η σχέση τους με τις γυναίκες αυτές ξεκινάει πριν από δυο δεκαετίες, όταν κατάλαβαν τη δυναμική των γυναικών δημιουργών που ήταν πάντα σε δεύτερο πλάνο.

«Γραφίστριες, γυναίκες μουσικοί, οι “working class Madonnas”, όπως τις αποκαλούμε, είναι άνθρωποι με τους οποίους κάνουμε καλή παρέα, αυτό είναι το μεδούλι της δουλειάς μας. Μια γενιά ολόκληρη κοριτσιών που έκαναν το ίδιο πράγμα με εμάς κι αυτό δεν έβγαινε προς τα έξω, σε μεγαλύτερη ή μικρότερη κλίμακα. Και όλο αυτό γιατί ο ναρκισσισμός των αντρών είναι πάντα στα κόκκινα και εμείς βαριόμασταν ακόμα και να το βλέπουμε. Από τότε μέχρι σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει, αλλά για εμάς είναι ένας τρόπος να τιμήσουμε όλες αυτές τις γυναίκες που έχουν μεγαλώσει μαζί μας.

Μιλώντας για το τώρα, οι γυναίκες με τις οποίες δουλεύουμε είναι συνομήλικές μας, ανάμεσα στα σαράντα και στα πενήντα. Αυτό μας ενδιαφέρει και στο συγκεκριμένο κομμάτι, αν θέλουμε να μιλήσουμε για φεμινισμό, μιλάμε για την ηλικία. Εμείς δεν θέλουμε εικοσάχρονες ούτε να κάνουμε αυτό

που κάναμε πριν από είκοσι χρόνια, δεν μας ενδιαφέρει αυτό.

» Οι Callasetes μεγαλώνουν μαζί μας, είναι εξίσου ενδιαφέρον αυτό και σέξι, το να συμπορευόμαστε με γυναίκες που έχουν προσωπικότητα, τις συναναστρεφόμαστε, είναι οι φίλες μας. Η δυναμική τους έχει να κάνει και με μια αντίληψη που έχουμε όλα αυτά τα χρόνια και κορυφώθηκε όταν βγάλαμε το "**Lust**", ένα φανζίν στο οποίο έγραφαν μόνο γυναίκες. Ειδικά σήμερα οι γυναίκες χτυπιούνται από παντού, για το αν θα γίνουν μάνες, αν μπορούν να αντεπεξέλθουν. Καταπιέζονται μέσα από ένα σύστημα και ένα παιχνίδι βαθιά ψυχολογικό. Εμείς θέλουμε να αναδείξουμε και αυτό το κομμάτι ως κρίσιμο μέσα στη δημιουργία κάθε έργου μας, που είναι εκτός μόδας και τάσης. Δεν κάνουμε μια πασαρέλα εκπροσώπησης, αλλά δίνουμε σημασία και χώρο και ισότιμη θέση στη γυναίκα, την αντιμετωπίζουμε με τον ίδιο σεβασμό που της δείχνουμε και στη ζωή, είναι κομμάτι της αυτό το έργο».

L.S.D CALLAS. Φωτο: Pinelopi Gerasimou for Onassis Stegi

Στους τοίχους μια μετόπη που αποτελείται από γυναίκες, **πολεμίστριες, μαχήτριες** και δικές τους επιρροές, και μας οδηγεί σε άλλα ψηφιδωτά με στίχους τραγουδιών και γκράφιτι. Σχετίζεται με το φυσικό τοπίο και τους τοίχους της πόλης. Το πολύχρωμο, που μπορεί να είναι και μελαγχολικό, οδηγεί στα νέα τους έργα ως κατάληξη ή επανεκκίνηση μιας διαδρομής στην πόλη ή στην έκθεση. Η δουλειά τους είναι βαθιά επηρεασμένη από τα έργα του **Παρθένη**, τους αστικούς μύθους

γύρω από το σπίτι του και τη ζωή του, δεν έχει περιγράμματα, ούτε όρια, έρχεται να συνοδεύσει τη μέχρι τώρα διαδρομή τους, μια πορεία ρευστή και εκτός μόδας, μια πρακτική που τους χαρακτηρίζει, μια ισορροπία και ένα πέρασμα από είδος σε είδος. Οι Callas έχουν ακούσει πολλές φορές το «τι δουλειά έχετε εσείς, οι εικαστικοί, στη μουσική και σε ξένα λημέρια;» και το αντίθετο. Είναι δυο πρόσωπα που έχουν μάθει από το ποδόσφαιρο που λατρεύουν ότι για να κάνεις κάτι πρέπει να μάθεις να συνεργάζεσαι σαν ομάδα και να δουλεύεις με κόσμο. Είναι αυτό που τους κάνει τόσο ξεχωριστούς, αυτή η ανοιχτή σχέση συνεργασίας δημιουργεί την ακομπλεξάριστη έμπνευση και δυναμική τους, καθαρή, ανόθευτη και γενναιόδωρη μέσα στον χρόνο.

The Callas

Love Solidarity Death (L.S.D.)

Στέγη Ιδρύματος Ωνάση (-1)

26/11-30/12

Τετάρτη - Κυριακή 18:00 - 23:00

Είσοδος δωρεάν με δελτία εισόδου

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Επιμέλεια: Νάντια Αργυροπούλου, The Callas / Λάκης και Άρης Ιωνάς

*Κέντημα - πλέξιμο: Ιωάννα Ιωνά, Αναστασία Δρούζα, Διονυσία Μποσμή
Τεχνική μελέτη, μηχανολογικός σχεδιασμός και κατασκευή έργου: Punkthenon: Δημήτρης Κορρές – Korres Engineering*

The Callas band members: Άρης Ιωνάς, Λάκης Ιωνάς, Χρυσάνθη Τσουκαλά, Χρήστος Μπεκίρης

*The Callas guest members: Μαριλένα Πετρίδου, Κώστας Στεργίου
Μουσική: The Callas*

*Ηχοληψία: Νίκος Τριανταφύλλου
Μείξεις: Ηρακλής Βλαχάκης*

Performance

Σκηνοθεσία: The Callas / Λάκης και Άρης Ιωνάς

Χορογραφία: Αγγελική Χατζή

Χορεύτριες: Μάρθα Πασακοπούλου, Χριστίνα Καραγιάννη, Αγγελική Χατζή

Performers: Φιλίππα Δημητριάδη, Διονυσία Μποσμή, Ανίτα Πολυχρόνη, Λίνα Ρόκου, Δάφνη Κυριακίδου

*Guests collaborators (με φυσική παρουσία):
Ian F. Svenonius, PapithedogTV
Συμμετέχοντες με κείμενα στην έκδοση*

«Notes on L.S.D.: Jim Sclavunos, Ian F. Svenonius, Paul Artrock, Myriam Ben Salah, Νάντια Αργυροπούλου, Αφροδίτη Παναγιωτάκου»

Συμμετέχουσα με βιντεοκλίπ: Ζακλίν Λέντζου

Graphic design: Άντα Θεοδωρακάκη, Ειρήνη Ζωγράφου

Φωτογραφία - video documentation: Άγγελος Καλτσής

Παραγωγή: Ειρήνη Ζωγράφου, The Studio - Velvet Room Projects

Μια παραγωγή της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση